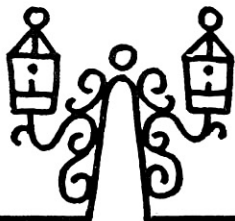

Runoileva heinäsiirikka Panu ja juhli OP

Heinäsiirikka oli tässä tapauksessa pituushyppääjä ja kolmiloikkaaja. Heinäsiirikan kai jo klassillisen määrittelyn mukaan kuuluu runoilijain joukkoon. Mieleissäni on tietenkin oululaisen runoilija Kallion kuuluisa runo Siirikka: "Laulo Siirikka lystiksensä/huviksensa hyräili.../simakukkien seassa. ..." Siihen tuli sitten se poroporvarillinen muurahainen, joka ei voinut hyväksyä moista tyhjän luritusta, mokoma itara itikka.

Tämä oli isäni lempilauluja, matalla bassollaan hän sitä hyräili, joskus kanteleella säestäen. Vaikka oli mallikelpoinen ahkera muurahainen, mutta laulava muurahainen.

Heinäsiirikan kuuluu soittaa ja runoilla, mutta miltä tuntuu runoileva kolmiloikkaaja! Tästä tulen kuitenkin 75-vuotisjuhlaansa valmistautuvaan Oulun Pyrintöön.

Pöydälläni on muutamia lehtiä, joiden otsikossa on keskellä Pyrintön tuttu jäsenmerkki vuodelta 1904 ja tämän laakereilla kehystetyin merkin kahta puolta isot kirjaimet OO-PEE, alaotsikossa selventävät sanat: Oulun Pyrintön seuralehti. Nämä ovat numerot 1, 2 ja 3 vuodelta 1935. Etusi-

vulla on tietenkin pääkirjoitus, joka vaikeasti(!) tunnistettavasti ni mimerkistä päätellen on minun käsialaani (puumerkki ei ole Panu). Taival jatkuu otsikoi pääkirjoitus, ja se tarkoittaa ja tekstistä se hetikohta selviääkin, että lehdellä Oo-Pee alkoi toinen vuosikerta.

Minulla on tallessa muitakin Oo-Peen numeroita, joskosta valitettavan moni on mennyt hukkaan. Voisin siis tarkistaa, milloin aloitettiin, mutta jos lienen minä ollut ensimmäinen toimitussih-teeri, ei lehti ole voinut alkaa ennen kuin kuuluisa nimimerkki Ala, silloinen esimieheni. Oo-Peen päätoimittajana oli kuitenkin toinen nimenomaan urheilupuumerkinä tunnettu urheilumies, Simppa eli Lauri Simojoki.

Iloisesti hyräillen ilman nuottia toimitin Oo-Peetä siinä muun työn sivussa. Työstä jopa jotain maksettiinkin, niin että vielä opiskelutyöntekoon Helsinkiin läh-dettyäni toimitin tätä lehteä.

Oli kesä 1935, ja jälleen kerran piti Oo-Peen ilmestyä. Laittelin lehteä kuntoon iltana keskikokouksen jälkeisenä iltana, työvuoroni oikeassa toimituksessa päätyt-

tyä. Käsikirjoituksen ja taiton piti ehdottomasti olla kirjapainon käytettävissä seuraavana aamu-na. Kai minulla oli ladottua ja siis senttimitalla mitattavissa olevaa tekstiä, koska yhtäkkiä huomasi, että teksti ei riitä, jää auttamattomasti yksi tyhjä sivu. Miltä se olisi näyttänyt.

Tuo hiki sekä siitä että väsymyksestä ja myös siitä, että oli kuuma sisällä ja ulkona. Viikko-kausiiin ei ollut satanut eikä ollut haisuakaan sateesta. Olin liian väsynyt enää tekemään juttua. Ainoa käyttämätön käsikirjoitus oli sopivasti sivun täyttävä runo — Sateen jälkeen. Mutta pistäpä nyt ylihuomenna ilmestyvään lehteen runo Sateen jälkeen, kun ei ollut satanut tipan tippaa. Aloin olla liian väsynyt päättämään yksinkertaisemmistakaan asioista, saati sitten tällaisesta. Mistään ei kuitenkaan tippunut jutun juttua, tippui vain hikipisaroihin.

Loppujen lopuksi, monta kertaa ikkunasta yli Hammarin kattojen tirkistettyäni, sijoitin sivulle ladottavaksi tuon ainoan runoni. Runon oli kirjoittanut hyvä ystäväni ja urheilutoverini Olavi Rautio, yhteislyseolainen, sen ajan OP:n ja Oulun piirin parhaita pituushyppääjiä ja kolmiloikkaajia, runoileva heinäsiirikka. Lyseolaisena en ollut tiennyt Ollin runoilusta mitään, joten muistan vieläkin, kuinka hämmästyin, kun Olli ensi kerran toi OO-Peelle — runon.

Aamuyöstä marssin kotiin ja sukelsin petiini. Iltarukouksen voisitte arvata! Kun puoli päivän heräsin ropisi kesäinen sade ikkunaan. Lehti ilmestyi sateen jälkeen.

Olavi Raution runoilu ei loppunut siihen eikä edes sotaan. Pari vuotta sitten hänen maallinen runoilunsa päättyi. Silloin otin esille hänen runonsa Sateen jälkeen ja luin se uudelleen.

Keveät mullat kaikkien edesmenneiden loikkaajien ja muiden koikkailleiden kunnan urheiluveikkojen ja siskojen leposijoille!